

DEBRECZENI PROTESTÁNS LAP

EGYHÁZI ÉS ISKOLAI HETI KÖZLÖNY.

FŐSZERKESZTŐ: Dr. KUN BÉLA. FELELŐS SZERKESZTŐ: ERDŐS KÁROLY.

Megjelenik hetenként egyszer, szombaton. ~ ~
Előfizetési ár: egész évre 28 korona, fél-
évre 14 korona. ~ Egyes szám ára 60 fillér. ~

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Debreczen, Kollégium:
Ide kell küldeni a lap szellemi és anyagi ügyeire vonatkozó
minden közleményt, előfizetést, reklamációt és hirdetési díjat.

Tisztogatás.

Zoványi Jenőt a tiszántúli református egyházkerület bírósága lelkészi oklevelétől megfosztásra ítélte. Nem óhajtunk ennek az ítéletnek jogi taglalásába bocsátkozni. Nem boncoljuk a törvény mikroszkopján át vizsgálva sem alakit, sem tartalmi szempontból. Nem találgatjuk azt sem, lesz-e s ha lesz, mi lesz a következése. Tegyük fel, hogy külső jogi hatása semmi sem lesz. Akkor is esemény ennek az ítéletnek a meghozatala.

Esemény, mert annak a bizonyosága, hogy a magyar református egyház hivatalosai nem hajlandók szóltatni tovább tűrni az egyházban azt a magatartást, melynek egyik képviselője Zoványi s melyet az egyháztól jogok elfogadásának, de kötelezettségek el nem ismerésének sajátos összeegyeztetési akarása jellemez.

Esemény, mert annak az előhírnöke, hogy a magyar református egyház végre azt az egyedül helyes álláspontot foglalja el, melyen megállva önmaga erejét nem a tagok minél nagyobb számában, hanem az egyház iránti köteleességek minél buzgóbb és minél tökéletesebb teljesítésében keresi s azokkal, akik bármily tiszteletreméltó, vagy kevésbé tiszteletreméltó okból az egyházon belül az egyház ellen agitálnak, le akar gyökeresen számolni.

Mert nagyon helytelen volna, ha a megkezdett munka a Zoványi ügygel befejeződne. Ez tárgyilag is a legnagyobb mértékben igazságtalan lenne. E lap a tisztelet mellett is, mellyel Zoványi egyénisége és tudományos érdemei iránt viseltetik, sohasem titkolta, hogy a Zoványi hit-tudományi kari tanárságát az egyház érdeke szempontjából károsnak tekinti. Mindenki belátja, hogy az egyház leendő szolgálóinak nevelésére olyan ember, aki mindig kíméletlenül bírál, aki nem a hit, hanem a kételkedés szellemének képviselője, aki épen annak az egyháznak, melyhez tartozik, egyes tanaival és intézményeivel szem-

ben kegyetlenül elfogult, — nem kívánatos akkor sem, ha az egyházat (mindegyiket egyformán —) az erkölcsi lazaság kigyófészkének és sok minden egy b genosznak nem tartja is. Mindazáltal Zoványinak az ifjúságra hatása nem kizáróan romboló, még ha a tudományos értéket nem vesszük is számba. Mert az egyház iránti szeretetet és buzgóságot rongálja ugyan, de a férfi karaktert nem. Zoványi mint lelkésznevelő ellen a kíméletlen kritika sem igazságtalan, — ám Zoványi, a férfi, mindenkinek példájául szolgálhat. Hibás vagy nem hibás az ő felfogása, más kérdés (— szerintem nagyon hibás —), de ezt a felfogást nem aszerint követi vagy hagyja el, amint ebből ránézve előny vagy kár származhat. Kifejti a maga véleményét s amellett megáll, ha az idők és a hatalmon levők bármikéni változnak. Nem is vezetett felre senkit a végből, hogy az a látszat emyermesse. mindenkéni tudta, hogy milyen szellemet hoz magával a katedráljára. Hát ha rossz papok lesznek is, azok, akik Zoványitól tanulnak, de derék, jellemes, gerinces férfiak lehetnek.

Ezért volna igazságtalan, ha a tisztogatás munkája a Zoványi-ügygel befejeződne. Ha őt megfosztották (— nem mondom, hogy helytelenül —) a lelkészi oklevelétől, nem szabad büntetlenül futni engedni azokat a különféle pozíciókban levő semmiket, akiket nem tudományos érdemek, vagy egyéb arravalóságok, hanem alázatos kunyorálások, hitvány csúszás-mászások, mindenféle ígéretések, vagy nagyhangú kiabálások, tisztátlan korteskedések s másfélék jutattak a helyre, melyet elfoglaltak, akiknek az egyház ellen tanúsított magatartásukat a meggyőződés mélysége sem mentheti, hiszen egyik napról másik napra változtattak frontot, akik tehát a férfiasságban és jellemzilárdságban sem lehetnek az ifjúságnak mintaképei, akik a hasznos és gyávaság erkölcstelenségének apostolai. Egyházunknak csak úgy lehet jövője, ha azok, kik vezető munka végzésére lesznek hivatva,

— a tanult elemek, lelkük mélyéig egyházi buzgósággal telve s mindig kemény derekú, vastag nyakú férfiak maradnak. A nép hű, buzgó és áldozatkész. A nép ragaszkodik szívvel-lélekkel az egyházhoz. A nép jó és becsületes. Felelősek vagyunk Isten előtt, hogy ennek a jó és becsületes népnek ne adjunk hitvány vezetőket. Ami hiba eddig történt, az is mind a nép elhanyagolása és a vezetők egy részének nemtörődése, más részének önérdékből bujtogató munkája folytán történt. Gondozzuk a jó népet, álljunk mellé minden tehetségünkkel.

Mi ezt csak úgy tehetjük, ha iskoláink minden fokon köteleességtudó, az egyházhoz hív és tiszta jellemű férfiakat nevelnek. A nevelőket tehát szigorúan meg kell vizsgálni. Mert olykor, ha azt akarjuk, hogy az egész meg ne romoljon, a fejét kell levágni a halnak.

K. B.

Egyház

A képekről.

A világtörténelem szerint Izráel népe tudott legelőször felemelkedni arra a szellemi magaslatra, amelyen az istenséget kiabrázolás nélkül tisztelte. E nép ivadéka a második parancsolatban megszabott eme rendelkezést: „Ne csinálj magadnak faragott képet és semmi hasonlót azokhoz, amelyek fent az égben, vagy amelyek alatt a földön, vagy amelyek a vízben, a föld alatt vannak,“ mind máig oly híven megtartották, ezen a szellemi magaslaton oly tántoríthatatlanul megállottak, hogy e tekintetben méltán megérdemlik elismerésünket. Történelmük az ószövetségben leírja azt a sok és fáradságos küzdelmet, amelyet a prófétáknak vívni kellett a bálványok ellen, de a célt elérték és Jézus születése előtt már általános volt a képtisztelet teljes mellőzése.

Krisztus földi életében egyetlenegy mozzanat sincs, amely a képimádásra célozna, sőt az a hatalmas kijelentés, hogy „Isten lélek és akik őt imádják, szükség, hogy lélekben és igazságban imádják“, feleslegessé tette mindazokat a látható szimbolikus jeleket és cselekményeket, amelyek az ószövetségben testiképen ábrázolták ki azt, ami eljövendő vala a lelki életben. Az egyedüli, amit az Úr a nemcsak lélek-, hanem test-embernek látható jegyül meghagyott, csupán a két sákramentom. Az evangéliom valódi megértése mellett azonban ezekben is az ige a lényegesebb, nem pedig magok a jegyek.

Az őskere ztyenség történelmében (értem ezen az első századot), nem találkozunk semmiféle képpel. Későbbben, állítólag a karpokratianus eretnekek voltak azok, akikről fennmaradt az a feljegyzés, hogy ők használtak először képeket a keresztyének közül. Egészen igazolatlan az a hagyomány, amely szerint Lukács evangélista, aki voltaképpen orvos volt, festői ügyességgel, apostoli útmutatásra megfestette volna Jézusnak és Máriának az arcképét. Mások hasonló meszeszerű előadása szerint Jézus eredeti képének akkor jutottak a birtokába, amikor Jézus a kereszttel a fáradtságtól ververítékesen lerokadva, elfogadta egy Veronika nevű

kegyes nő odanyújtott kendőjét, hogy azzal letörölje az arcát. Amikor Veronika a kendőjét visszakapta, ámulva látta, hogy a Jézus arcvonásainak mása benne maradt a kendő szövetében. Némelyek égből leesett képről is regélnék. Ismét mások a Nicodemus által fából metszett képre hivatkoznak. Mindezek a legendák azonban a hozzájuk fűzhető valószínűség teljes niányában leledzenek.

I. Konstantinus idejében, a pogányok tömeges áttérésének egyik következménye volt az ereklyéknek és ezzel együtt a képeknek az egyházba való beözönlése. Akik hozzá voltak szokva a kiabrázolóhoz, nem tudtak arról leszokni, akik pedig vezetők, tanítók lettek volna, nem voltak eléggé erősek, határozottak és következetesek abban, hogy az áttérőket a képek elhagyására ráneveljék. Nem meglepő tehát, ha annyira elterjedtek a képek a templomokban és magánházakban s ezeknek kultusza annyira elharapózott, hogy a VIII. században a zsidók és mohamedánok, nem teljesen ok nélkül, bálványimádóknak tartották a keresztyéneket. S dacára a görög császárok évtizedeken át következetesen folytatott iconoclasta törekvésének, a képkultusz megmaradt az egyházban változatlanul a reformációig.

A reformáció idején úgy a lutheri, mint különösen a helvét reformáció, a lélekben és igazságban való istenimádás hangoztatásával végképpen mellőzött mindenféle képkultuszt. Az eltörlésnek kétségen kívül egyedüli fundamentuma és legerősebb érve az Isten rendelése volt, de mint nem csekély argumentum szerepelt az is, hogy emez alsóbbrendű kultusz tárgyaiul néha dubiosus egyéneket festettek meg szent emlékü férfiak és nők kiabrázolásai gyanánt.

Református hithőseink ehhez a képnélküli kultuszhoz annyira ragaszkodtak, hogy az őskeresztyénség primitív szimbolumait, mint pl. a keresztt, Krisztus monogramja stb., sem fogadták el. Ebben a tiszta — mert semmi földihez nem tapadó —, erős — mert egyedül a láthatatlanba kapcsolódó —, és lelki valóságban nőttek fel a mi őseink, nagyapáink és apáink. Akik ilyen valóságos nevelésben részesültek, azok sohasem keresik a láthatatlant kiabrázolt képekben, mert tudják, hogy bármily csodaszép legyen is az a műalkotás, mégis elvonja a figyelmet a lényegtől: Istentől, aki láthatatlan; és Jézustól, akinek egyetlenegy autentikus képe sem maradván reánk, testi alakja ma már, híven kiabrázolhatatlan.

Nem vagyok ellensége a képeknek, s nem akarok vitatkozni afelett, hogy a szemléltető oktatás érdekében megbecsülhetetlen értéke van a bemutatott tárgynak és képnek; tudom azt is, hogy többet ér a kis gyermekek tanításánál, ha megmutatom neki képben az elefántot, mintha órák hosszáig magyarázom neki, hogy milyen az: ám a tanítás értéke szempontjából a szemléltetésnél is sokkal lényegesebb kelléknek tartom, ha csakis a valóságnak megfelelő ismeretet közöljük a gyermekekkel. Az esetleges kiabrándulás nem ér fel a szemléltetés előnyeivel. Így pl. sok ifjú hazafias kegyeletének okozott kellemetlen csalódást annak a megtudása, hogy Munkácsynak Honfoglalás című képén Árpád környezetében a művész kortársai vannak ábrázolva. Ilyes okokból, ám ennél még mélyebbre ható szempontból, az evangéliom alapján helytelennek tartok minden olyas kiabrázólást, amelyik nem hiteles arcképek alapján készül olyan egyénekről, akikhez vallási kegyeletünk fűződik. Sokszorosan áll ez az istenségre vonatkozólag, mert az ilyenféle kiabrázolás nemcsak tilos, hanem képtelenség is.

Szemléltetés végett tehát csakis azokat a képeket tartom használhatóknak, amelyek a való életből vannak véve. Helyes pl. a Skót Nemzeti Bibliatársulatnak az az eljárása, amellyel az általa kiadott magyar biblia részleteket olyan képekkel tarkítja, amelyek a keleti életet mutatják be, mint p. o.: Utea Jeruzsálemben, keleti ács, a Jordán forrása, halászok Galileában stb. Ezek főképen a földrajzi képek igen hasznosak, értékesek az oktatás szempontjából és a gyermekeket sohasem vezeték téves útra okos paedagogus vezetése mellett. Szóval: bemutathatjuk a gyermekeknek a jeruzsálemi templomnak a bibliai leírás alapján megrajzolt képét, de ne mutassunk nekik olyan képet, amelyen Jézus tanít a templomban.

Ezeket kívántam megemlíteni átalánosságban némi vonalkozással a Lelkészegyesület 23. számában megjelent „Az Orle pályamunkájához” című cikkekre, amely egyébként sok megfontolásra érdemes gondolatot vet fel. Tény, hogy a betű megöl, a szó elrepül, de bizonyos az is, hogy a kép tévútra vezet s egyedül a lélek az, ami megelevenít. Ne képeket szedjünk hát össze s egyáltalában ne nyúljunk minden eszközhöz avégre, hogy gyermekeinket az örök életnek forrásához elvezessük, hanem sokkal inkább foglalkozzunk velök lélek szerint s lelkükkel kapcsoljuk őket Istenhez úgy, mint őseink kapcsolódtak az Úrhoz. Az a principium, hogy a vallásosság érdekében minden eszközt használjunk fel: katólikus elv, amelyért sokszorosan megfizetett már a keresztyénség tisztasága; a mi hitünk szerint ellenben az örökélet forrásához csakis az evangéliom útján és eszközeivel lehet eljutni. S ha a képnélküli kultusz magaslatára eljutott az ó-szövetség népe és ehhez példásan ragaszkodik most is, akkor mi, a választott fiak és leányok lennénk-e hűtelenek annak parancsolatához, aki nekünk Atyánk?!
E. K.

Közélet

Kortünetek.

Sok meleg elismerésben volt részünk a Kortünetek címe alatt megírt apróságok miatt. Őszintén megvallva, ennek az elismerésnek nem nagyon örültünk. Mi sohasem beszéltünk más szellemben, mint amely szellemet ez a rovat képvisel. Mégis ritkán jutott, akkor is csak a legfigyelmesebbektől, elismerő szó a részünkre. Míg szépen, szelíden, keresztyén intelmekben hirdetjük az igazságot: im észrevétlen, sőt némelyek szerint unalmas a tanításunk. De mikor végsőig elkeseredve ostort veszünk a kezünkbe, ennek a csattogása már tetszik a keresztyén lelkeknek. Hát hiszen Jézus urunk is kiverte a gonoszokat a templom pitvarából. De azért a mi lelkünk mégis többet épül a hegyi prédikáción, mint ezen a tettén. Lehet azonban, hogy azoknak van igazságuk, akik most első feladatnak a kúfár lelkek megkorbácsolását tartják. Ez is egy kortünet.

A keresztyén erkölcs jótékony voltát sokan érzik most olyanok, akik ellene fordultak. Egyik oldalon gyönyörűen érvényesül a keresztyén megbocsátás magasatos elve az élelmes bűnbánókkal szemben, sőt itt-ott mintha feléledni látnók a régi feltevést, mely arról szól,

hogy kiből lesz a legjobb pandúr. A másik oldalon meg, amott, ahol egyébként épen nem kultiválják a keresztyén tanokat, úgy látszik megemlékeznek arról, hogy a sziklának nevezett apostol is megtagadta Mesterét és adandó alkalommal keblükre ölelik hívüket, ki váltig tiltakozott az ellen, hogy az ő beszéde is megjelenjen a közjük tartozását.

Építeni szép, de rombolni dicső, mondta Voltaire és napjainkban sokan akarták követni az elvét olyanok is, kik tán a nevét sem hallották. Sajnosan tapasztaltuk, hogy a rombolás dicsőségére ántoznak sokan olyanok is, kikről azelőtt azt hittük, hogy egy szebb jövő építésének kőművesei. Sok keserves csalódás volt az osztályrészünk, de tán semmi sem fájt annyira, mint azt látni, hogy a voltaire-i elv az iskolában is otthonra talált s a gyermek lelkében az Isten. haza, vallás, tiszta eszmények szépen építgetett épületeit, a családi nevelés szerény, de fehér munkájának eredményeit is megtámadták egyes, dicsőségre vágyó megtévedettek. Igaz, hogy rombolni könnyebb is, mint építeni. De azok az urak, akik így cselekedtek, nem gondoltak arra, hogy a tanító foglalkozás megbecsülését dicsően lerombolják.

Selyemkaftános rabbi, a szentéletűség minden külső jelével ellátott, jelent meg a napokban közéletünk egyik vezetőférfijánál. Előbb illedelmesen beküldte a látogató jegyét, azután, hogy bebocsátást nyert, nagy hálálkodások közt mondta el örömét azon, hogy ilyen kiváló férfival szemtől-szembe állhat s a neki — úgymond — örökre felejthetetlen látogatás emlékéül kért a meglátogatottól szerényen csak egy — névjegyet. Kapott. De másnap megtudja ám a látogatással megtisztelt férfiú, hogy a derék rabbi a névjegyet nem tartotta meg emlékül, sőt fel akarta használni egy fontos hatóság előtt valamely kérelme támogatására. Egyszerű kis történet, de mégis sok tanulsága van. Az egyik, hogy vigyázzunk a névjegyeinkre, mert visszaélhetnek vele. A másik, hogy ne adjunk hitelt annak, aki a más névjegyet hozza hozzánk kérelme támogatására. A harmadik, hogy az ilyen kaftános szédelőknak már végre csakugyan ki kellene adni az útját. A negyedik — nos a negyedik tanulság az érdekelt vallásfelekezetet illeti. Nem hiszem, hogy akadna keresztyén pap, aki így szédelegne. De ha mégis akadna: azt maga a saját vallásfelekezete kergetné ki az országból.

Szociálistának vallja magát még mindig (— majd két hónap múlva is! —) sok ember, aki ijedtében beállt valamelyik szakszervezetbe. Igaz, hogy nincs tisztában a szociálisták mivoltával s olyanformán beszél, mint az a német nyárspolgár, aki köztársaságot akart élni a nagyherceggel. Pedig a szociálistáknak — s ezt mi mondjuk, kik nem voltunk szakszervezeti tagok — még ezután van csak igazi jövője s annak folytán érdemes volna mindenkinek behatóan foglalkozni a tanítá-

saival, megtartani belőle mindent, ami jó s megjavítani azt, ami nem jó. Már csak azért is, mert annak a tapasztalása, hogy a szocialista tábor főemberei eddig csaknem kivétel nélkül *egy felekezethez* tartoztak, — sok embert arra indít, hogy megjavított szocializmus alatt ne értsen mást, mint pusztá antiszemitizmust.

Tapasztalt paedagógus beszélt előttem, hogy egy esztendőben napról-napra kíméletlenül dorgalta a tanítványait. Egyszer aztán felzúdult az egész osztály, kikérik maguknak — mondták, hogy őket okra ok nélkül dorgálják. Igaz, hogy van köztük néhány haszontalan, de azokat kiközösítették maguk közül. Ezeket ám szídjá a tanár úr, mert meg is érdemlik, de ne általánosítson. Hiszen édes gyermekeim — válaszolt az öreg tanár — nem akartam én semmi egyebet, csak azt, amit bölcsen, nemesen megtettetek, hogy magatok dobjátok ki magatok közül azokat, akik nem méltók hozzátok s beszeny-nyezik a jó hírneveteket. — Így volt. De *most* — úgy látszik a tanárok nem gondolkodnak így.

Apré embereknek, akiket senki sem vesz észre, könnyű nagy és nehéz időkben is magukat mindentől távol tartani, mégis közülök akárhányan minden erejüket megfeszítve igyekeznek előtérbe állani s a figyelmet magukra irányítani. Magas pozícióba emelt férfiakat ellenben százszor is körülvesznek szorongatottak is, hatalmon levők is, esedezéssel is, háborgatással is és bizony ezeknek nemesak jóakaratra és lelki tisztaságra van szükségük, hogy egyben-másban kifogásolható el ne kövessenek, hanem kivételesen nagy emberismeretre, szokatlan erélyre, sőt néha keményszívűsége is. Azért nem igazságos az ilyen emberek minden lépését felvont figyelemmel kísérni s az első hírre megítélni. De azért ha valakiről valami nem jót hallunk, nemesak hamarosan kész az ítéletünk, hanem sietünk azt minél előbb másokkal is közölni, — elfelejtve, hogy nemesak keresztényeknek, de még zsidóknak is meg kellene tartani az isteni parancsolatot, mely nem is evangéliom, hanem régi törvény: „Ne tégy a te felebarátod ellen hamis tanúbizonyságot.”

Halottaink.

Szabó Mihály ottományi lelkész, az érmelléki református egyházmegye tanácsbiraja, életének 59-ik, boldog házasságának 32-ik évében, rövid pár órai szenvedés után, május hó 31-én jobblétre szenderült és június 1-én délután a közrészvét és kegyelet őszinte megnyilvánítása mellett eltemettetett. Bánatos özvegyén és három leányán kívül testvérei és nagykiterjedésű rokonsága tagjai gyászolják elhunytát. Peldás hű férj, gondos jó apa és lelkiismeretes, buzgó, érdemes lelkipásztor volt, akit mindenki tisztelt, becsült és szeretett. Emlékezete legyen áldott.

Futó Zoltánné szül. Mágori Vilma életének 45., boldog házasságának 27. évében, május 26-án, súlyos szenvedéseitől megpihenni jobb hazába költözött. A hűséges, fennkölt lelkű feleséget, a gyermekeiért önfeláldozásig készséges édes anyát, a boldog nagyanyát, jó gyermeket, testvért és rokont, a bánatba merült férjen, kesergő gyermekeken, unokákon kívül, anyós, testvérek és számos rokonok gyászolják. Kiknek lelkében az idvezült hívő keresztényen nő emlékezete kitörölhetetlenül él.

Berde Sándor brádi református lelkipásztor 34 éves korában elhunyt. Atyjáról örökölt szent elkötelezettség, fényes tehetség, művészi hajlandóság, szónoki erő, derült kedély, melegen érző szív voltak főbb tulajdonságai s mint hivatásos lelkipásztor, hű férj és családfő, egyaránt példaképül világolt. A korán elköltözött buzgó és eredménydús lelkipásztor gyülekezetének, úgyszintén gyászba borult övéinek méltó szomorúságában őszintén osztakozunk s mindnyájuknak az Úr vigasztaló és fenn-tartó kegyelmét kívánjuk.

Különfélék.

A debreczeni magyar tudományegyetem évzáró istentiszteletét folyó hó 4-én délelőtt tíz órakor tartotta meg a rendes keretek között. A hálaadó imádságot, amelyet Dr. Erdős József prorektor mondott, lapunk múlt számában közöltük. Az istentiszteleten az egyetemi tanárok elég szép számmal jelentek meg, a nagy közönség részéről azonban vajmi gyér érdeklődés nyilvánult.

A debreczeni református főgimnázium önképzőköre folyó hó 1-én záró ünnepélyt tartott, amelynek jól sikerült számai közül kiemelkedett Gulyás Margitka 8. o. szép szavalata (Arany J.: A dalnok bújja) és Páricsy Pál 7. o. művészi hegedűjátéka Csánki Erzsike mintaszere kíséretével.

Hazajöttek a túsok. Azok a debreczeni polgártársaink, kiket a proletár-diktatúra utolsó napjain túsokként elhurcoltak, kettő (Rostás főkapitány és Hódy egyházi levéltárnok) kivételével most már itthon vannak. A második alkalommal, június 10-én, 9-en érkeztek haza, köztük *Márk* Endre polgármester, debreczeni egyházunk főgondnoka. Mint a helyi lapokból olvassuk, a budapesti proletár-kormány a túsok elbocsátása fejében ugyan-csak kilenc egyén, köztük Handler volt kormánybiztos és Jánosi Zoltán szabadon bocsátását kívánta. A kicseréles részleteiről nincs semmi tudomásunk, de egyelőre elég is annyit tudni, hogy érdemes polgártársaink erőben, egészségben visszaérkeztek értük aggódó családjuk s barátaik körébe. Hatalmas az Úr, aki őket a sok veszedelem és háborgatás között megőrizte.

Az egyetem új tanácsa. Az elmúlt héten az orvoskari kivételével, melynek tanárai Budapesten rekedtek, az egyetemnek mindegyik fakultása megválasztotta jövő évi dékánját és pedig a hittudományi *Csánki* Benjaming, a jog- és államtudományi *Illyefalvy* Gézát, a bölcsészettudományi pedig *R. Kiss* Istvánt. A rektor választás lapunk megjelenésének napján délben történik s így erről, mint befejezettől hírt nem adhatunk; de mivel egy novemberi miniszteri rendelkezés szerint az orvostudományi karból kell a jövő évi rektort választani, kétségtelen, hogy az *Kenézy* Gyula lesz, ki mint tudjuk, az egyetem előkészítésének munkájában különösen nagy érdemeket szerzett. Ezekon kívül a lelépő rektor s a lelépő dékánok, (Lencz Géza, Teghze Gyula, Darkó Jenő) fogják alkotni az egyetemi tanácsot, valamint az orvostudományi kar mind a két tanára, kik közül egyik dékán, másik prodékán lesz.

Kollégiumunk a tanévzáró ünnepélyét folyó hó 24. napján fogja megtartani.